

TRĂDĂRI

Lili St. Crow s-a născut în New Mexico și a călătorit prin toată lumea, tatăl ei fiind angajat în Forțele Aeriene Americane. S-a îndrăgostit de scris la vârsta de zece ani și până în prezent a publicat numeroase cărți, printre care seriile *Strange Angels* (*Altfel de îngeri*), *Dante Valentine*, *Jill Kismet*, *The Society* și *The Watcher*. Locuiește la Vancouver, statul Washington, împreună cu soțul și copiii ei și o mulțime de pisici. Pentru mai multe detalii, vizitați site-ul www.lilistcrow.com.

Lili St. Crow

TRĂDĂRI
ALTFEL DE ÎNGERI 2

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA MUȘAT

GRUPUL EDITORIAL CORINT

*Pentru Gates: Să-mi oferi
ajutorul tău și în continuare!*

Fără Miriam, această carte n-ar exista.
Fără Jessica, această carte n-ar fi bună de nimic.
Fără tine, dragă cititorule, această carte s-ar pierde.
Vă mulțumesc tuturor!

Iubim atât timp cât mai avem ce trăda.

– John Le Caré

PROLOG

Ștergătoarele de parbriz se opinteau mișcându-se înainte și înapoi, încărcate cu zăpadă. Dezaburitorul se lupta cu răsuflarea celor trei adolescenți din mașină. Slavă Domnului că mașina încă mergea, chiar dacă intraseră cu ea într-un zid.

— Deci ne trimiți undeva unde știi că există un trădător.

Graves își afundă și mai mult bărbia în părul meu, apăsându-mă mai tare pe creștetul capului.

M-am gândit la toată chestiunea asta, dar n-am avut decât un sentiment vag și obositor de mirare.

— Am prieteni la Școală — o să aibă grijă de ea la fel de bine cum aș face-o eu. O să fie în deplină siguranță. Și de vreme ce se va afla acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi toarnă informații lui Sergej. Dru a fost recrutată.

Graves se încordă.

— Și dacă ea nu vrea?

— Atunci n-o să rezistați nici o săptămână pe cont propriu. Dacă nu vă găsește Ash, o să vă găsească altcineva.

Secretul e răsuflat. Dacă Sergej știe, mai știu și alți vampiri că mai există o *svetocha*. O s-o vâneze și o să-i smulgă inima din piept.

Ștergătoarele măturară parbrizul.

— Dru! Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur. O să ținem legătura.

— Cred că te aude.

Graves oftă.

— Și cum rămâne cu mașina și cu toate lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă toate la Școală. Cel mai important e s-o scoatem de-aici până apune soarele și învie Sergej cu forțe noi. Nu a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră, și acum e furios din cale-afară.

— Și cum o să...

— Taci din gură.

Deși n-o spusese pe un ton dur sau nepolitic, Graves tăcu.

— Dru? Asculți și tu, nu?

Oh, Doamne, lasă-mă odată în pace! Am ridicat însă capul și m-am uitat spre bord. Chiar nu exista alternativă. Părul îmi căzu peste față. Buclele netezite de atâta umezeală erau ascultătoare, în sfârșit.

— Da.

Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am îngăimat cuvintele.

— Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai expui vreodată la vreun pericol așa cum ai făcut-o acum, o să te fac să regreti amar. Ne-am înțeles?

Parcă îl auzeam vorbind pe tata. Senzația de familiaritate îmi străpunse inima ca o țepușă.

— Ne-am înțeles, am bălmăjit eu.

Mă durea tot corpul, până și părul din cap. Eram udă și mi-era frig, și amintirea ochilor de mort ai vampirului și a

vocii lui melodioase, cu o sonoritate ciudată, mi se întipărise adânc în minte. Pur și simplu, nu voia să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat în zombi. Și mama...

— Mama, am rostit eu pe același ton răgușit și lipsit de inflexiuni.

Poate eram în stare de șoc. Știu multe despre șoc de la tata.

Se lăsă o liniște de-ți pocneau urechile. Apoi lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit că aveam dreptul să știu și că acum l-aș asculta.

Când deschise gura, vocea îi era răgușită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă era din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost *svetocha*. Însă s-a hotărât să renunțe la tot, să nu mai vâneze vampiri, s-a măritat cu un tip de treabă de la țară, din marină, și a făcut un copil. Dar *nosferatu* nu uită, și nu se opresc doar pentru că noi ne-am strâns jucăriile și-am plecat acasă. Mama ta și-a pierdut antrenamentul și s-a îndepărtat de sanctuarul ei, în timp ce încerca să atragă un *nosferatu* departe de căminul și de copilul ei.

Christophe băgă mașina în viteză. Parbrizul se curăța repede.

— Îmi... pare rău.

— Ce altceva mai știi?

M-am desprins de Graves și brațul îi alunecă la loc pe lângă corp. Se lăsă pe spate, părând că nu se simte deloc în apele lui; începea să se învinețească în jurul ochilor, ca un raton. Sigur avea fractură de piramidă nazală.

— Du-te la Școală și o să afli. O să te antreneze ei, o să-ți arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu știe cât de aproape ești de maturizare...

Christophe se uita fix înainte, prin parbriz, și profilul i se contura mai clar și mai sever ca niciodată. Ochii îi ardeau atât de tare, încât luceau și la lumina plumburie a zilei.

Sângele i se uscaser pe față, dar o dără proaspătă se scurgea dintr-o rană de pe frunte. Era plin de sânge, dar nu părea să-i pese cine știe ce.

— Și când o să te contactez, o să-ți pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să află cine era cât pe ce să te omoare acum.

Camioneta încă mergea de minune. Ce înseamnă oțelul american vechi, de calitate! Simțeam în buzunarul hainei portofelul tatălui meu, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură o porțiune de volan între două degete și se uită atent la ea.

— Deci ce zici, Dru? Ești fată ascultătoare și te întorci la școală?

De ce mă mai întreba? De parcă aș fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar mai era o problemă.

— Și cu Graves cum rămâne?

Tipul în cauză îmi aruncă o privire. Nu-mi dădeam seama dacă ochii lui exprimau recunoștință sau nu. Dar vorbeam serios. Nu aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Graves chiar era tot ce aveam eu. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu și o camionetă înșesată cu lucruri.

Christophe se întunecă la față o clipă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea clar de înțeles ce gândea el despre faptul că pusesem o astfel de întrebare, și cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau pur și simplu se gândea cum să-mi spună că nu aveam unde altundeva să plec.

— Poate să meargă și el cu tine. Sunt și vârcolaci acolo și vreun *loup-garou* sau doi. O să fie un adevărat aristocrat acolo. Or să-l instruiască și pe el.

Atunci e în regulă. Am încuviințat. Ceafa mă duru când am mișcat capul.

— Atunci o să merg.

— Bun.

Christophe ridică piciorul de pe pedala de frână.

— Și ca să știi de acum, data viitoare când îți mai cer cheile de la mașină, să mi le dai.

N-am considerat de cuviință să-i răspund. Graves se trăsesese mai aproape de mine și n-am stat prea mult pe gânduri. L-am cuprins cu brațele și l-am îmbrățișat. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, ceafa și cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Atunci când ești naufragiat, cam doar asta îți rămâne de făcut, nu? Să te agăți de ce poți.

Să te agăți cu toată puterea.

* * *

Zece ore mai târziu, dubița neagră parcă formând un semicerc elegant.

— Cap de linie, spuse băiatul brunet. Să mergem!

Clădirea imensă era învăluită în întuneric. Îmi lăsa impresia vagă de construcție de granit rece și înaltă. Mai erau niște turnuri și două aripi în lateral. Întreaga structură se lăsa pe spate ca o navetă spațială gotică. Doi lei de beton, mari și netezi, așezați pe pedestaluri cu fața spre aleea lungă și circulară, aruncau priviri fioroase spre porțiunea îngustă de vopsea neagră rămasă pe capota mașinii noastre, care se desprinsese de autostradă și ne adusese aici. Iedera ciudată și subțire se târa peste ziduri, ca niște degete lungi și osoase. Ceața dimineții era o pătură cenușie deasă și din copaci picura apă în tăcere. Aceștia păreau să invadeze spațiul privat și frigid al clădirii.

Graves încă mă ținea de mână și mă strângea atât de tare, încât degetele îmi amortiseră de mult. Șoferul și tipul brunet de pe bancheta din dreapta săriră din mașină foarte sprinteni, luându-și cu ei mitraliera și pușca AK-47.

— Ești bine? întrebă Graves pentru a suta oară.

Am tușit puțin ca să-mi dreg glasul. Aproape adormisem în legănatul dubei, mai ales că înăuntru era cald și eram epuizată. Mă durea tot spatele și înțepenisem de tot. Când m-am pus în mișcare, parcă eram o babă care scârțâie din toate încheieturile. În plus, îmi venea să fac pipi ceva de speriat.

În filmele de groază nu ți se spune niciodată asta — cum de fiecare dată când te confrunți cu ceva de nedescris, nu-ți dorești decât să găsești cât mai repede o toaletă. Părul îmi era slinos și se înfoiase din nou după ce se uscaseră. Buclele rebele mi se lăseseră pe umeri și îmi doream cu ardoare să mă spăl pe cap. Ca să nu mai spun de restul corpului. Poate că dacă frecam bine, puteam să înlătur toată frica pe care o înduram. Frica densă și siropoasă care se lipea de mine ca o glazură de ciocolată, numai că nu era nici dulce, nici caldă.

Cu mâna liberă, am înșfăcat strâns geanta — tot ce mai aveam pe lume, de vreme ce Christophe avea cheile de la mașină și mașina.

Acum eram în totalitate la mila lor și asta nu m-ar fi deranjat prea mult dacă mi-ar fi pus la dispoziție un pat și m-ar fi lăsat să *dorm* puțin. Pe urmă puteam să facă ce voiau. Chiar să mă și omoare.

Nici chiar așa, Dru. Nici măcar să nu glumești cu asta.

— Unul din ei se îndreaptă spre ușă, mormăi Graves printre dinți.

Asta făcuse tot drumul. Îmi dădea raportul tot timpul despre ce se întâmpla în jurul nostru, de parcă eu nu aveam ochi să văd. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, nu putem face practic nimic, îmi tot spuneam eu, de cele mai multe ori fără să deschid ochii. Pur și simplu nu-mi păsa.

— Tipul cu pușca aia mare e în fața dubei.

Normal.

— Stă de gardă.

Aveam gâtul uscat și iritat. Tânjeam după o gură de apă aproape la fel de mult cum îmi doream să fac pipi. Ce ironie!

— Pentru orice eventualitate.

— Cum te simți?

Graves întoarse capul de la geamul fumuriu și-mi aruncă o privire neliniștită. Ochii lui verzi ardeau în semiîntunericul de afară, exact ca cerceul cu un craniu și două oase încrucișate care îi atârna din urechea stângă. Părul lui era o claiă încălțită vopsită în negru. Nu se iviseră încă zorile, lumina era cenușie și totul era cufundat în tăcere, iar acum că duba se oprise, începeai să simți frigul de afară.

Căldura din mașină nu se păstrează mult timp după oprirea motorului. Căldura e ca și dragostea. Se scurge, nu rămâne mult timp într-un loc.

Mi-am stors creierii să spun ceva inteligent, dar m-am mulțumit în cele din urmă cu un adevăr simplu:

— Îmi vine să fac pipi.

Surprinzător, Graves pufni în râsul lui obișnuit, care semăna a schelălăit de câine, doar că de data asta era mai zdravăn. Părea obosit, și și-a ridicat puțin nasul mândru și ascuțit. Sub tenta gălbuie a pielii specifice metişilor asiatici, era aproape pământiu la față de oboseală. Acum aproape că nu mai rămăsese nici urmă din tipul cu față de copil cu aspect de adept al curentului goth care fusese odată.

Când cineva îți bulversează lumea în halul ăsta, cred și eu că așa se întâmplă.

Râsul lui Graves se stinse. Acum era din nou serios.

— Și eu la fel. Și n-am mai fost lăsați singuri de când ne-au luat cu elicopterul. Crezi că...